

3. СТАРА МАЙКА СЕ ПРОЩАВА СЪ СИНА СИ

Прощавай, синко, много здраве,
Едничка рожбо на свѣтатъ;
Така сждбата намъ направи
Синъ съ майка да се раздѣлятъ.

Това ли чакахъ азъ отъ тебе,
Отъ какъ си още малъкъ билъ,
Та сега въ мойто старо време
Въ пжтъ дѣлъгъ си се наредилъ?

Въ страни ти чужди ще да идешъ,
Кжде ти сочи съвѣстѣта,
Свѣтътъ и хората да видишъ
И да си търсишъ тамъ честѣта.

Но мислишъ ли ти, рожбо мила,
Че ще да имамъ азъ покой,
Кога отъ старостъ и безъ сила,
Любезний образъ спомня твой?

Ако да видя буря страшна
Съсъ силенъ дѣждъ да завали,
То моята душа нещастна
Отъ страхъ ще скоро затрепти.

Ако трѣскавицата слушамъ
И страшенъ гърмелъ да гърми,
То азъ съ страхъ голѣмъ ще думамъ:
Ахъ, сега де ли е синъ ми?

Когато овцитѣ заблѣятъ,
Играятъ, тичатъ по поле;
Когато птичкитѣ запѣятъ
Подъ синьо-ясното небе.